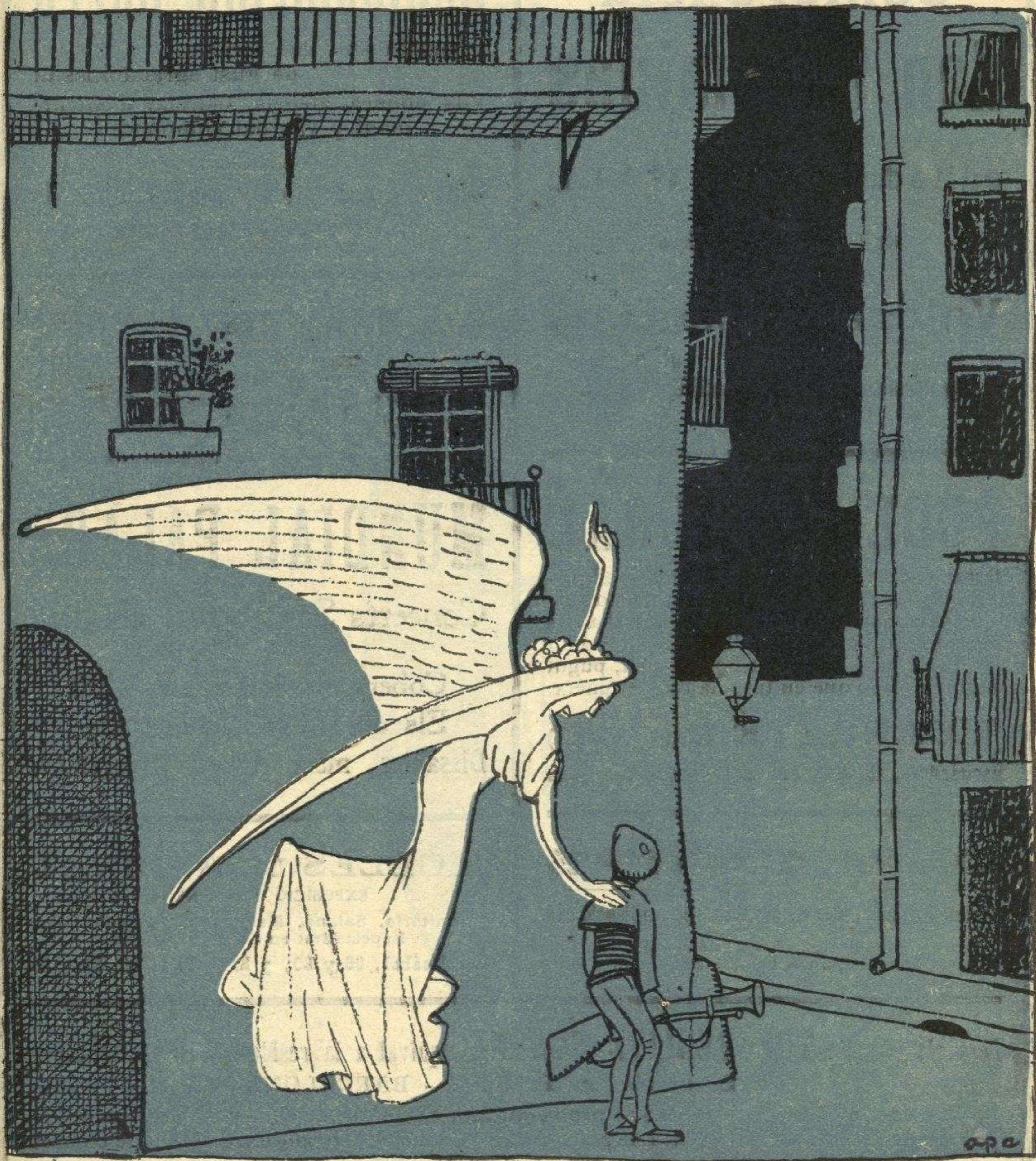

EL GATIN

— ... Ja ho saps que va desprevingut... matal ...
— ... ¿Y si'm pela?
— ... Será pera tú oberta la gloria del Cel.

— Avuy, dijous —
— apareixerá la —

Conferencia den Corominas

editada per EL GALL

segons notes taquigráfiques

Valdrà 15 cèntims

Les demandes a l'Administració d'EL GALL

PODER NATURAL

Desarrolleu vostres forces mentals y adquirireu aquet poder sutil que domina no solament la materia sino les mentalitats d'altres persones. Aquet poder es l'herencia que té tot ser humà, pera que, fent bon ús d'ell, pugui adquirir tot lo que en justícia l'hi perteneix.

J. CARRETÉ (Mentalista)
Escudellers, 75, 2.^{on}, 2.ª, escala esq. : Barcelona

DR. M. CAMPS

ESPECIALISTA

Vies urinaries - Enfermetats secretes - Aplicació 606

Mendizábal, 6, 1.er, de 3 a 5
Clínica: Fusteria, 2 y 4, 1.er, de 12 a 1 y de 7 a 9 nit

¡ La vellesa es mes horrible
que la mort!

Se pot arribar a tenir molts anys sense esser vell, si's pren ab constancia la

Enofosforina Serra

reconstituyent insuperable,
de gust agradabilíssim

Vos donará alegría, claretat d'enteni-
ment y vitalitat complerta

Dipòsit general

Centre d'Específics y Aigües minerals

Pelai, 9. — BARCELONA

DR. MARTÍNEZ CRESPO

DENTISTA

De la Facultat de Medicina de Madrid y Clínicas de París

— **TREBALLS AB OR** —
Gravina, número 8, pral., 1.ª, prop carrer de Pelai

MUNDIAL PALACE

Concerts Santos tots els dies

Coberts desde pessetes 3'50

Els divendres, bouillabaise

Dissabtes, menú corrent y vegetarià

MOBLES DE A. DIRAT

EXPOSICIÓ PERMANENT

Dormitoris, Salons, Menjadors, Despatxs, etc.
Especialitat en eis d'estil Inglés

Mendizábal, 28 y 30, y Sant Pau, 50, 52 y 54

Pera els idiomes **THE BERLITZ SCHOOL** equival a la residencia en el extranger

325 Sucursals a Pelai, 58 - BARCELONA

Envío de prospectes gratis. Lliadó de proba gratuíta. Secció especial pera traduccions (com-
plertas, en precis u orals). Contracte pera la correspondencia extrangera de cases de comers

La dignitat catalana

EN Valentí Almirall, en la seva obra capdal *El catalanisme*, constatava la lamentable degeneració de la rassa catalana. Val a dir que, respecte la castellana feu la mateixa constatació. Però això no es cap consol pera nosaltres, catalans. Si la nostra valúa ètnica ha baixat, si les velles virtuts catalanes s'han afeblit, es dever dels patriotes d'ara posar de relleu els propis defectes y mostrar els exemples de virior que contribueixin al nostre redressament físic y moral.

Entre les velles virtuts afeblides, hi ha la virtut de la dignitat. ¡Noble y egregia virtut, aquesta! El sentiment de dignitat es una de les característiques dels catalans. Somort y tot, en Manel de Montoliu encara ha pogut enlairarlo y beneirlo, comparantlo ab el sentiment d'humiliació y de baixesa, característic dels alemanys. Ha dit aquest culte escriptor que'l sentiment de dignitat es un tresor del caràcter català. Es veritat. Doncs tenim l'obligació de custodiarlo gelosament aquest tresor de la rassa. Y ja qu'avuy el trobem minvat, la gloria més grossa que pot pertocar a la generació catalana actual es la de ferlo créixer, la de tornar-lo a la plenitud dels bons temps de Catalunya. Poble ric en dignitat era el nostre. Restituimli aquesta riquesa espiritual, que ha d'esser el major orgull de la patria nostra. De totes les perdes que poden sofrir els pobles, la més dolorosa y la més vergonyosa es la pèrdua de la dignitat.

Fixeu-voshi, ara, Penseuhi un moment, catalans. Per una caricatura mansa contra Madrid, el director responsable del desaparegut ¡Cu-cut!,

LA TORRA PER AQUET ISTIU

Ell: Ja he anat a veure la torra y'n volen 70 duros cada mes.

Ella: ¡Ui! es massa cara.

Ell: ¡Oh! es que diu el procurador que hi ha calefacció central.

ha sigut condemnat per aquesta Audiència a dos anys de presó. Una llei iniqua, antieuropea, feta contra Catalunya — y que ha servit alhora contra'ls catalans y contra'ls espanyols no conformistes — ha fet possible y legal aqueixa condemna desmesurada, crudel, injusta, bàrbara. Però no es això lo pitjor, per molt terrible que sigui. L'afront sagnant, greu, intolerable, es que aquí's persegueixi y's castigui ab implacable rigor la més lleu ofensa dels catalanistes a Madrid o a qualsevol tros gros o menut de la terra no catalana d'Espanya, y desde Madrid o desde provincies se pugui insultar ab brutalitat, ab sanya, ab indecència y ab mofa als catalans y a Catalunya.

Ah, si la nostra dignitat nacional y personal fos ben viva y estés ben desperta! Davant la condemna del *¡Cu-cut!*, que fa contrast escandalós ab l'impunitat d'aquell entrefilet fastigós y bordeller d'*España Nueva*, com ens encendriem d'indignació, com cridaria el nostre sentiment ofès y trepitjat! Perque es humiliant y depriment la tolerancia benèvola ab que's miren els atacs, les infamies y les indecències contra Catalunya, mentres aquí veiem caure *La Tralla* y el *¡Cu-cut!* sota'l pes de la protesta general. y entrant a la presó els seus directors responsables per efecte d'una sentència condemnatoria. Pera nosaltres son les males paraules, els gestes despectius y les puntades de peu dels ensoperbits *hidalgos*. Y ¡ai de nosaltres, remenses polítics, el dia que, en poc o en molt, ens propassem!

*

Catalans, cal que retrobem la nostre dignitat gairebé perduda. Cal que, en les ocasions aixequem el cor valent y el cap altívol y els punys closos. Un poble caigut en la lluita, trepitjat per la forsa, mereix respecte. Però un poble blincat, ajupit, pacient, rebedor de tots els cops, ab el ressort de la dignitat romput, no mereix més que una llàstima despreciativa.

L'Infanta a Catalunya

HEM tingut aquests dies a Catalunya la Infanta H. D.ª Isabel de Borbón, tia de D. Alfons. Aquesta es una senyora morena y grossa y diuen els que l'han tractat, que's molt simpàtica. No hi tenim res a dir.

El seu viatge, encara que's vulgui més o menys disfressar, es eminentment polític. La vinguda d'aquesta senyora es la continuació de la conquesta de Catalunya per la Monarquia. Es ademés un tanteig per altres visites reials que ja se anuncien.

Pensen els que no coneixen el nostre poble, que amb la llei de Mancomunitats, la conquesta es definitiva. Però s'equivoquen lamentablement. Pera

deixarnos conquistar, cal alguna cosa més que'l migrat projecte y alguna cosa més que les visites interessades.

Ha passat la senyora Infanta per Barcelona y per Catalunya y res haurà canviat. Els que's volien deixar conquistar, ja fa temps que estan conquistats per la monarquia; els altres, els que per la Patria o per la llibertat batallen, son allí ont eren y no se'n mouràn per ara y tant.

Ha passat la senyora Infanta y no més hauràn conegut la seva visita els dos cents cortisans de Barcelona, els amos de cotxes, els que lloguen roba negra per hores, els reporters y els que adornen envelats y sales.

Pels altres, no haurà passat ningú.

DE VUIT EN VUIT

A l'«Orfeón Catalán»

Lema: *Orfeu no domestica les feres.*

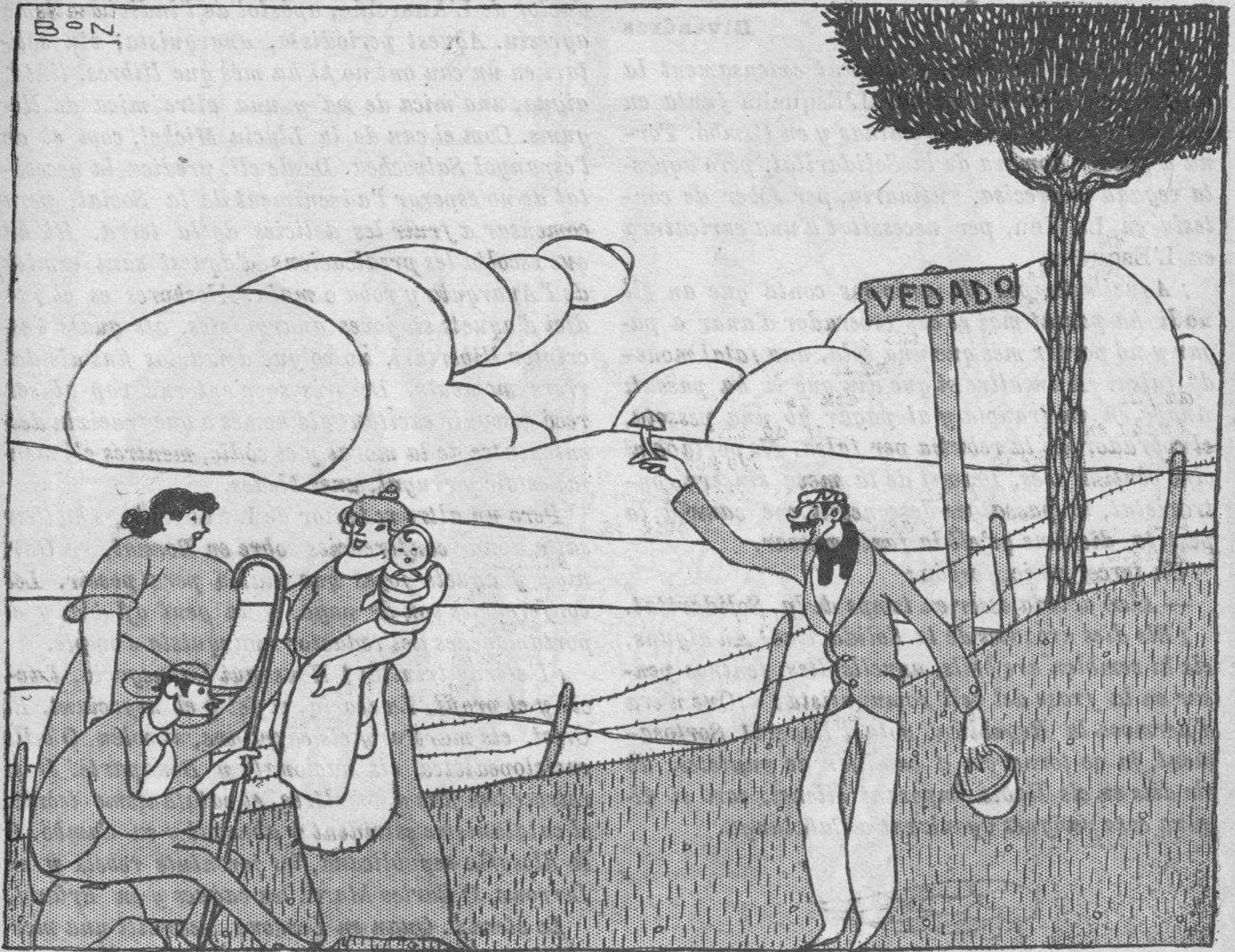
*«Per damunt dels nostres cants
alsorèm una senyera,
qu'els farà mes triomfants»,
tant si els senten els infants
com si els sent una porquera.*

*Però, noys, poc a poquet,
la senyera abuns alsada
s'ha quedat a un reconet,
y si surt als quatre vents,
més que per ser saludada
es pera se acataments.*

*¡Ay senyor Francesc Matheu!
Ab això l'heu ben errada
y per sempre os ensorreu!...
ab això lo que logreu
es tocans la Ben Plantada!*

*¡Orfeó, com t'han posat
els Nadals, Pujols y Ruedas!
Si no cambias aviat
anirás, un cop quebrat,
a l'Hospici a menjar bledes.*

*¡Qué 'n treurèm, senyor Cabot
de tantes regies visites?
Qu' n estigui ensorrat tot
¡Qu' faràn els Mestres Tites?
¡O ja hauràn fet el mitjol?*

— Mireu, nois, tan aviat y ja hi han bolets.
 — Oh, ja se sab : quan els carlins se belluguen, bolets a la montanya.

*¡Cà, barret! La gent d'allà
 paguen sols ab cortesies
 que no costen de suhà,
 y aixís que han passat vuit dies
 us peguen ab l'altra mà,*

*Si volèm, es temps encara
 de salvarse l'Orfeó;
 en comptes de cridà allò
 s'ha de tornà a fer la cara
 de juheu de la passió...*

*De les santes estridencies
 ne van venir conseqüencies
 però ens fèrem respectar:
 ara, ab tantes reverencies
 no n'hem tret més que encorbar.*

*«¡Si no mimven els agravis,
 bregarèm sense descans;
 bastarà el recort dels avis
 per fèns créixer com gegants!»
 ¡Fora tirans! — com deyem ans.*

*«Ab constancia y saviesa
 nostra llar irèm resent:
 desde el cim de sa grandesa
 cridarèm de cara al vent:
 ¡Tomba, Ponent!» — dirà la gent.*

*«Y al damunt dels nostres cants
 alzarèm una senyera
 qu'els farà més triomfants!»
 ¡La senyera: tal com era!
 ¡Les cançons: com eren ans!*

Cops d'ala

Divendres

Després de La Veu, publicant extensament la conferència d'en Corominas, L'Esquella junta en una abraçada an en Corominas y en Cambó. Torna a passar l'ombra de la Solidaritat, pero aquesta vegada imprecisa, rutinaria, per deber de cortesia en La Veu, per necessitat d'una caricatura en L'Esquella.

¡ Aquells temps! Un amic ens conta que an ell no li ha passat mai el cas esverador d'anar a pagar y no portar més que una sola, una fatal moneda falsa. A un altre si que diu que li ha passat: Anaba en un tranvia y al pagar ab una pesseta, el cobrador me la rebutja per falsa. No portaba ni cinc cèntims més. Devant de la meua sincera contrarietat, un passatger desconegut, me camvià la pesseta, dientme qu'ell la faria passar.

Un tercer amic, respón:

— Això deuria esser en temps de la Solidaritat.

¡ Els dies arcadics de la Solidaritat! An alguns, els hi semblen are bells, aquells dies, fentnos pensar en la frase del vell comunalista: « ¡ Què n'era d'hermosa la República, sota l'Imperi! Sortosament, ja no tornarem a caminar de puntetes, ab els dits en els llabis imposant silenci, com si alguna cosa estigués agonizant a Catalunya.

Dissabte

Un article de l'Alomar, ritmic, musculós y diàfan. Y encare, encare, trovo qu'im diu: « No se l'entén an aquest Alomar. Ves, si no podria escriure pera tothom ».

Aquest es, precisament, el valor de l'Alomar. Hi ha que desconfiar de l'escriptor que's posa al alcans de totes les intel·ligències, com d'aquells trajos qu'están a l'alcans de totes les fortunes.

Diumenge

Quan en un recó d'un cafè de la Rambla, he acabat de llegir una crònica sobre'l judici celebrat a París contra sis anarquistes acusats d'atacs a la propietat y a les persones, han passat aqueixos joves radicals que no's resignen a les llargues digestions del seu capdill.

Al judici dels sis anarquistes va acudir un redactor de L'Anarchie, apòstol de l'individualisme agresiu. Aquest periodista, anarquista, viu solitari en un cau ont no hi ha més que llibres, tinta, aigua, una mica de pa y una altre mica de llegums. Com el cau de la Llúcia Michel, com el de l'espanyol Salvochea. Desde ell, predica la necessitat de no esperar l'adveniment de la Social, pera comensar a fruir les delícies de la terra. Hi ha que escoltà les predicacions d'aquest sant ermità de l'Anarquia y roba o mata. Aleshores es el judici d'aquets sis joves anarquistes, als quals l'escriptor llibertari, no volgué deixarlos fins als darrers moments. Després se n'entornà cap al seu recó a seguir excitant als homes a que frueixin desentenenentse de la moral y el còdic, mentres ell menja, estoic y frugal, unes bledes.

Pero un altre redactor de L'Anarchie, s'ha llenzat a donar conferències sobre en Bonnot, en Garnier y aquets joves que maten pera poseir. Les conferències son de pago, y la gent aflueix y el portamonedes del redactor anarquista s'omple.

¡ L'eterna trinitat! Heusaquí l'abnegació, l'acció y el profit. La teoria, el fet y el negociant. El Crist, els màrtres y els capellans, si voleu. O be'ls enciclopedistes, els nacionals y Bonaparte. O si retrocedim fins a nosaltres, el catalanisme teòric, el catalanisme estrident y abnegat y en Cambó. O la filosofia republicana, les joventuts rebels y en Lerroux. O Carles Marx, les vagues y en Briand.

Lo etern... Quan en Lerroux, necessiti una mercè, llensará sobre aquets joves una doctrina, o una profecia, o encare menos, una frase. Ells, generosos, reproduiran en la vida La Marsellesa, de Gustau Doré. Y sobre la seva sang o l'agena, en Lerroux, se farà reconeixer la seva forsa.

Tots aquets homes, el redactor conferenciant de L'Anarchie, en Briand, en Cambó, en Lerroux, saben la frase de Mirabeau: « Ja sé, ja sé qu'està molt aprop del Capitoli, la roca Tarpeia ». Però saben també que després de tots els seus vicis y de totes les saves entrevistes ab la reina, quan Mirabeau va morir, París, ploraba...

Dilluns

La gent comenta les conclusions del mitin de les joventuts radicals y les bullangues. Aquestes joventuts, reciten encare les velles cançons insurgents d'en Lerroux. Prefereixen Montjuich al ministeri

EL VIATJE DE L'INFANTA

Ella: Quines entranyes, noi! Aixís que anava a passar l'Infanta va esclatar un petart a la plassa de Catalunya!...
Ell: Reeristo! Digues que si's descuiden cometen un infanticidi.

de la Governació, y cansades de cridar, de plàtiques y de manifestacions, s'imposen el mutisme, decretant la revolució. Obliden, ab el pare Hugo, que la revolució no's decreta, com no's decreta l'au-bada.

Si no fossin uns adolescents sentimentals — tot lo vulgars que's vulgui, pero sentimentals — se dedicarien, fidels deixebles del seu mestre, a parlar de revolució. Seria, pera ells, molt més reconfortant. En Ricard Fuente, director d'El Radical, de Madrid, ho ha dit: « Parlant de revolució se treu diners, fins de la lluna ».

cador que junt ab el Badila y els Calderons, ressuscità'l prestigi de les piques de Flandes y de Bailén.

Si tothom treballaba gratis, ¿qui podrà retreure el vocabulari de prostibul de les plasses de toros? Y si no era remunerat el seu treball ¿s'arriscarien a fer perilloses habilitats els lidiadors peresosos? Doncs si no's podia insultar als toreros, ni a les seves mares, si no hi habien gaires probabilitats d'una tragedia ¿a qué tenien d'anar a la plassa'ls senyors « aficionaos »?

Y are, celebrat el benefici, retirat el gran cavaller, ¿no hi haurà ningú que demani que la pica gloriosa de l'Agujetas, vagi a l'Armeria Nacional?

DICH

Dimars

Un tauròfil se plany de que la gent no va omplir la plassa pera'l benefici de l'Agujetas, aqueix pi-

MILIV

A LA PORTA DE LA LLIGA

En Prat: Mestre, ab aquesta mà bruta de sang, no podeu entrar...
El carli: ...pero, mireu que porto a l'altra ...
En Prat: ... entreu, bon home.

D. Manuel Portela

Pel seu cabell blanc y rissat, igual qu'una perruca, sembla un cavaller sigle XVIII pero c m que sota'l rulls cendrosos sorgeixen la cara d'un color que pera definirlo millor, dirèm que es el de l'Antoni Fuentes, el torero, y uns llabis groixuts com si tinguessin de xuclar en totes les mamelles de la vida, el cap del senyor governador te una retirada'l cap d'un «mulato», a lo Alexandre Dumas.

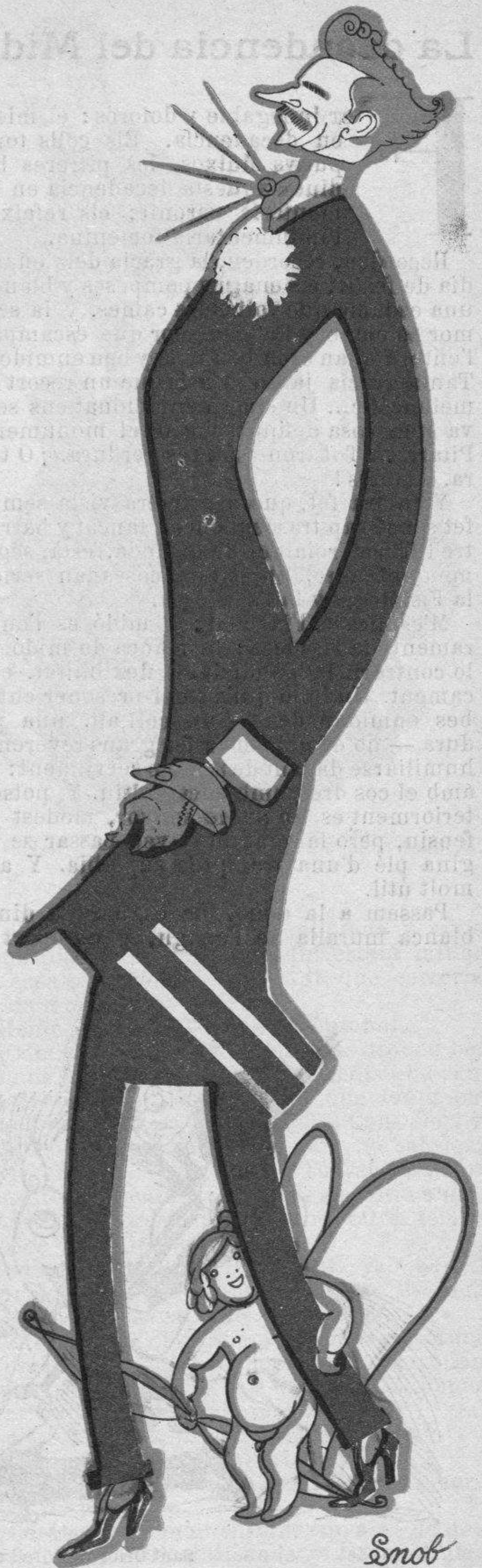
Potser procedeixi d'això 'l que tingui per querida a la Fortuna. La rassa de color està de moda. En els musics-halls, en les plataformes de la boxa, en els restaurants y en les cases mundanes, la gent morena triomfa. ¿Per què no ha d'esser el nostre governador, una extensió d'aquesta moda? Ell ha fet lo que cap governador havia conseguit. Avans, pera la nostra aristocràcia, el governador era un empleat mes Doncs pera les nostres dames en Portela ha estat entre'ls governadors, lo que en Mendoza, entre'ls còmics. Y han fet sarau en el Govern civil, obligant a dir an en Junoy, que allò no era un casal burocàtic, sino una embaixada y com que en tota embaixada precisa una embaixadera, nostre governador ha escoltat sospirs d' enamorades que volien posar niu d'amor en la s'va perruca blanca. Emprò emdebudes el convidaven a embarcar-se cap a Citera ont ell sabia que podia entropessar ab l'epístola de Sant Pau. D. Manuel, interrogat sobre aquestes amoroses qüestions, feu una frase un dia, una de les poques frases que se li coneixen, porque ell no vol deixa se perdre ni paraules: «Solter vaig vindre y solter m'entornaré». Mes diuen que unes d'aquelles dames que Brantome anomenà nobles y honestes, a l'enterarse d'aquestes declaracions celibataries, digueren adoptantlos, aqueixos versos de Stecchetti:

Tu ets com Penelope; teixeses el teu mantell durant el dia, el teu mantell d'home honest que nosaltres trenquem a la mitja nit.

¡Bones mascotes les de D. Manuel! Els l'errouxistes deixaren de cantar la Marsellesa, els catalanistes Els Segadors, desapareixeren les bombes y la gent no's preocupà d'altre cosa que dels diners y del goig. Semblaven arribats els dies de la resurrecció de la carn. Semblaba, també, que eren tornats els dies en els quals gent ambiciosa era capàs de jugar-se altre vegada als daus la túnica del Redemptor.

¡Y lo que es la planeta dels homes! Els diaris ultramontants ne protestaren v olentament, fins a posar en perill la pau gubernativa, pero tothom fou a defensarlo. Fins El Poble, ab les seves austeritats, va dir que'l governador tenia rahò, que una ciutat com la nostra no podia tenir la moral obligatoria. Es clar que pera obtenir aquestes benevolenses, el governador ne tenia d'altres. Així, quans uns xicots nacionalistes eren detinguts per un no res, en Coromines corria'l Govern civil a interesarse per ells, en Portela s'apressaba a posarlos en llibertad, y en Coromines agreeit y El Poble també. ¿Que'ls carlins apretaben? No quedaba dins de la pressó ni un processat per lo de Sant Feliu. Dels radicals no'm parlèm. Si fins ha lograt que un redactor d'El Progreso se casi ab una filla d'en Tressols. En Portela donaba deu y guanyaba cent. Bon exemplar gallc, aplicat a la política.

Are, tot tranquil vol que'l fassin embaixador de Lisboa. Després de posar pau a Barcelona, vol portarla a Portugal Y té rahò. Si aquí ja no's blasfema, si ja no s'ensenya res, si el Govern civil, es una mena de saló de «besamanos», si ja no s'hi juga ¿qué té de fer, ni qué vigilar el senyor Portela? Pot ser encare se casaria... De totes maneres millor que no's casi. Alguna cosa ens tenia de deixar.

MILLY.

— Lo que'extranyo, mossèn Titus, que aquets carlins de Granollers, no'ls vegessim per enlloc quan la setmana tràgica...
— Oh, mossèn Farigola, es que aleshores anava de serio !...

«La plataforma de la risa»

UN cas forsa graciós va succehir en la sessió penúltima de l'Ajuntament. Es sabut que en Muntañola estava malalt, perque pocs dies avans, en el «Saturno Parc», va caure, desllorificantse un bras. De l'estat del regidor lligaire se'n tenien molt males noves.

— Ne té per dies — deien uns.

— Tardarèm a veurel per aquí — deien altres.

Uns quants dels regidors se disposaren a anarlo a visitar.

— No hi aneu — els observà un company — Perdreu el camí, ja que no'l deixen veurer.

Passà la sessió, lamentantse tothom de l'accident ocorregut an en Muntañola, quan de sop-te, y abans que la sessió s'acabés, *D. Pedro el Cruel* — com li diuen els de consums — fa la seva triomfal aparició en el Consistori.

Alegria general, estretes de mà, preguntes de tota mena.

— ¿Y com es que heu vingut ?

— Ja veuen : he fet un esforç...

— No es aixó, no es aixó — observà un regidor de la broma — Es que en Muntañola no pot

estar una sessió sense ficarhi cullerada y aixís ha determinat venir, perque aquí estarà millor que a casa seva, ont sofriria tant, que correria perill de mort...

— Home, no tant, — feu en Muntañola.

— ¿Com, que no tant ? Vos avui us trobeu bé, perque us ha passat lo que als creients que van a Lourdes y curen. Es tanta la fè que teniu en l'eficacia de la vostra paraula en el Consistori y de que sense la vostra intervenció no sabriem entendrens, que, fent un esforç sobrehumà, vos heu curat pera poguer venir. Es sugestió amic, rès més que sugestió; d'aixó en altre temps n'haurien dit miracle...

Rialla general. Pero devía tenir raó aquell regidor per quan en Muntañola al cap de cinc minuts ja comensava: « Senyors regidors... »

En Muntañola el dia que se n'hagi d'anar del Consistori se morirà com els peixos quan els treuen de l'aigua; ja que dit sigui en honor a la veritat, en Muntañola no es anfi...

Un altre, després, li preguntava :

— ¿Y com va ser aixó, Muntañola ?

— Home; impensadament en Vidal y Guardiola va ferme caure...

— ¡Caratsus ! Es molt significatiu això de que a vos de la comissió d'Hisenda y *leader* dintre

la mateixa dels elements regionalistes, sigui precisament el quefe d'Hisenda el que us fassi caure... ¡Oh! y en Vidal y Guardiola, que havia estat dels vostres, si be es cert que ningú sap de quí es ara després de tanta gimnasia de cames com va efectuar pera obtenir la plassa que desempenya.

En Muntanyaola, pobre xicot, no sabia on ficar-se. Tants comentaris el posaven nerviós.

— Y ¿on va succehir l'accident? — li va preguntar en Nualart com aquell qui res pregunta.

— ¿Que no ho sabiau?... Doncs, en la *Plataforma de la risa*...

— ¡Caràm! Veieu, en aixó si que heu estat oportú.

— ¿Per qué?

— Perque es allí ont havia de caure un regidor de la Lliga.

L'Emperador del Pararel

JA's pensava tothom que l'emperador del Pararel havia desaparegut. Doncs, no, senyors. Està *vivito y coleando*. Aixís allò de exemperador que alguns

— Aquet pobre aviador que ha caigut de mil metres y ha mort a l'acte.
— Bé, ja devia patir d'alguna cosa...

ja usaven tan sovint com si ho tinguessin estereotipat, hauràn d'arrecorharho. *D. Alejandro el Manóviu y governa y pega de valent an els seus súbdits.*

El Progreso havia iniciat una campanya contra la comissió d'Aigües y combatent la solució que aquesta proposa — altrament guardada tan en secret que ningú sab a punt fixo de que's tracta. Doncs enterarse de la campanya l'ilustre capdill avalador de l'honorabilitat den Gonsal de Ribas, condemnat per una serie de delictes d'estafa, y telegrafiar a *El Progreso* manant qu'es fassi mutis, ha estat tot una mateixa cosa.

Es sabrosíssim el telegrama de l'emperador:

« Suspendan campanya y guas emprendida inoportunamente sin consultarme. Asumo responsabilidad; exijo cumplimiento esta orden. Caso contrario procederé sin contemplaciones. — *Lerroux* »

Diuen que l'Emiliano quant va llegir el telegrama's va quedar de pedra. Perque sembla que en Serraclara volia, en aquest assumpte, nadar y guardar la roba, y aixís, mentres per l'un cantó apretava per lo que pogués dir *El Progreso*, per l'altre obria la mà tant com podia. Y'l gallego, complascent ab en Serraclara *tolerava* la campanya en el seu diari.

Però vetaquí qu'en Lerroux, que d'ensà que's va *emancipar*, està bé de relacions ab les *forsets vives* y'ls *elements econòmics*, destorba yatura, desde Madrid, la campanya comensada. Que hi veurà en Lerroux en aquesta nova solució del problema de les aigües que'l fassi obrar de tal manera? Perque en Lerroux es dels que no fan mai res de franc...

D. Quixot se prepara

DON Quixot, molt rebaixat d'estatura y ab patilletes, prepara la seva quinta sortida.

Es una aventura que li pot costar cara. Vol anar a conquistar Portugal! Refà la seva frase cèlebre: — Hem perdut les colonies, però encara'ns queda Portugal y el Marroc!

— ¡Ara està indignat ab la derrota dels *paivantes*! — ¡Ont s'es vist que 170 republicans apallissin 700 realistes! D. Quixot, ex-home d'ideals, ja no hi creu ab la forsa dels ideals pera guiar

a la victoria. D. Quixot que ja té tots els galons y totes les creus, pensa com qualsevol pagès de Sant Quintí de Mediona: tant de blat, tant de ví, tant de olis; faves comptades, Espanya va perdre tant territori y tants súbdits a Cuba y Filipines, doncs, tant territori de Portugal y del Marroc y tants portuguesos y rifenys, en paus! D. Quixot te un escuder a Lisboa que li prepara el cop: es el marquès de Villalobar, embaixador espanyol, que l'altra dia el poble lisboeta per poc li fà un cap nou. Un cap nou li convindria com el pa que menja, al de Villalobar: aixís fora tot ell nou de trinca, ja qu'es un home fet a peses menudes, a peses de recambi. Per això li diuen el *Puzzle*.

Per aterrar la República,
en *Puzzle* fà lo que pot
prepara l'altra aventura
de D. Quixot.

El projecte de Mancomunitats

Enquesta sensacional

A fi de poder satisfer la natural curiositat dels llegidors d'EL GALL, hem encarregat a un dels nostres redactors, el que'ns ha semblat que's presenta millor, una enquesta sobre la llei de Mancomunitats y l'efecte que ha produït als nostres polítics més encimallats.

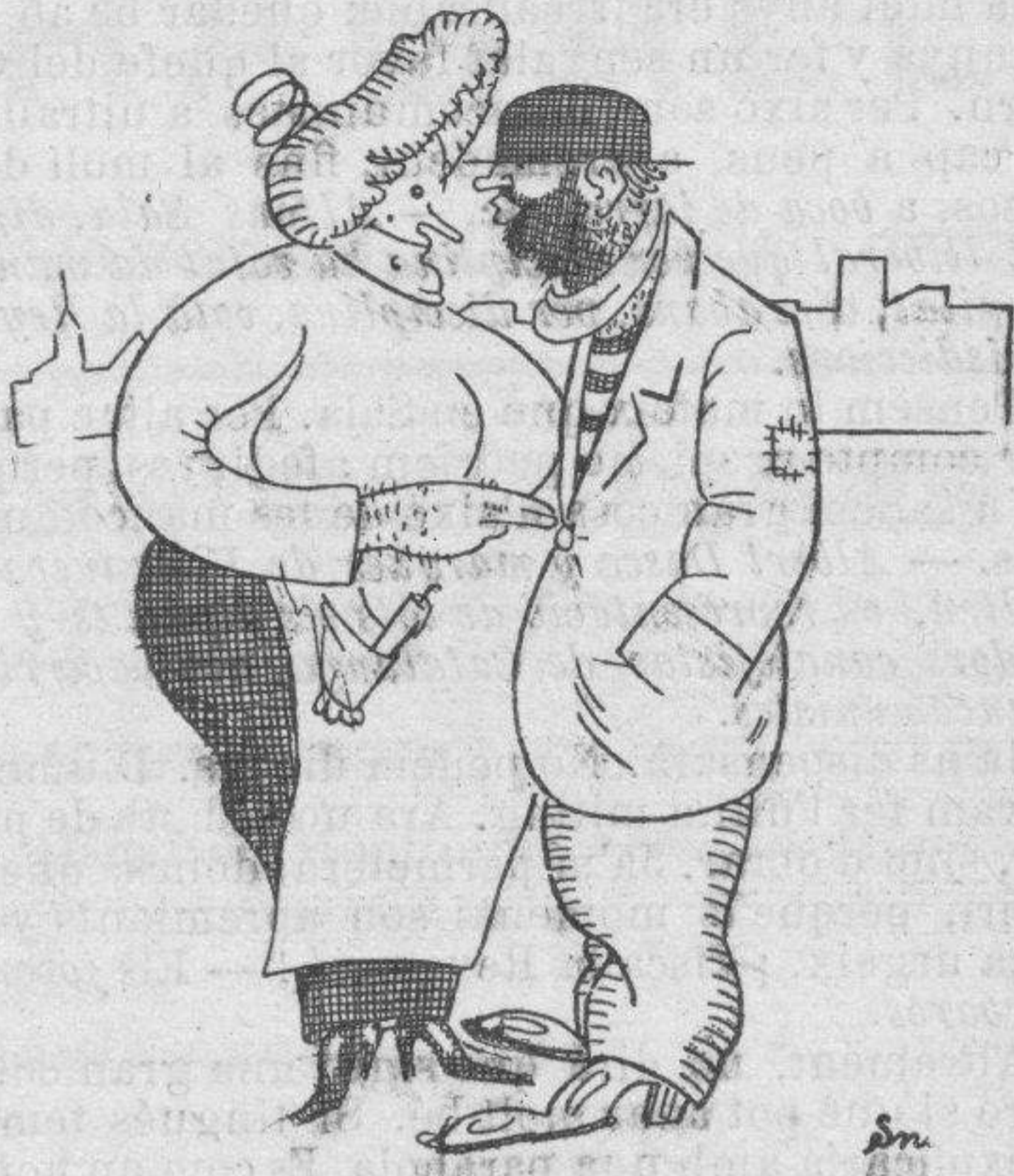
El nostre redactor ha portat a cap aquesta tasca delicadíssima amb tota escrupulositat y amb la fidelitat més perfecta. Rebut amablement per totes les persones consultades — cosa que s'ha de fer constar en tota enquesta que s'estimi, com si lo natural fos que a un periodista se'l rebés malament, — heusaquí'l resultat de l'interessant enquesta:

*

Nosaltres, en veritat, ja no opinem res del projecte. A la Diputació el combatirem. obeint ordres superiors. Ara veiem que l'ilustre quefe l'aprova y diu que està tan be... No sabem ab quin carta queda'ns. De totes maneres, per nosaltres el quefe sempre te raó. Per alguna cosa es quefe y dona actes. — *Els quatre diputats provincials lerrouxistes.*

¿La nostra opinió? Lo contrari de lo que pensin en Lerroux y'ls seus. Nosaltres som dissidents y conseqüents y intransigents. — *Els del carrer del Vidre.*

Trobo que la Mancomunitat es una gran cosa. Llástima que se'ns hi hagi ficat en Corominas! Pero si'l sabem enganyar, que'ns sembla que sí, tot anirà be. Jo seré president de la Mancomunitat Catalana; declararem an en Cambó, Bismarck de Catalunya, pera que estigui content; colocalrem als nois savis de la Lliga que no

ELS DE «EL ÚLTIM MITIN»

- Creume que'ls compadeixo als 28 agafats el diumenge.
- ¿Per qué?
- Figurat: muts... y a la gabia.

callen mai y a algún més o menys esquerrà, perque no's digui, y serem els amos, amb ajuda dels carlins que procurarem civilisar perque no comprometin, dels caciquistes que ja sou redimits, dels esquerrans mansos, dels esquerrans lligueros y dels radicals tontos. — *E. Prat y Sarrà, conegut per E. Prat de la Riba, president de la Diputació y gran creu d'Isabel la Católica.*

¿Mancomunitats, diu? Si es cosa sicalíptica, me va d'allò més be. Si no, no m'interessa. — *En Mir y Miró, «Pollo Tejada» del lerrouxisme decadent.*

Y quin tant per cent donen per opinar sobre això? — *En Josep M.ª Serraclara, exprimer tinent d'Arcalde lerrouxista.*

Jo, si la Mancomunitat ha de servir pera re-nacionalisar la Patria y pera que Catalunya tor-ni a l'ésser, la trobo be. Però molt me temo que no hi haurà res d'això, perque d'allà dalt no no n'espero res de bo. — *Dr. Martí y Julià, benemèrit president de la benemèrita Unió Catalanista.*

Com que jo soc home de llei y de principis, aquest projecte no més el puc acceptar a precari. No arriba a l'entranya vital de Catalunya; no resolt el nostre problema greu, alhora de Patria y de Llibertat; no dona camí al nostre desplegament nacional y a les nostres ansies de

dinamisme ascensional. Si hi haguessin en ell fórmules jurídiques que consagressin el nostre Dret polític, el trobaria bò; com que no's tracta més que de meres concessions administratives, ho repeteixo, l'accepto a precari. — *J. Lluhi Rissech, inflexible y integérrim quefe de la minoria de regidors de l'U. F. N. R.*

¿Les Mancomunitats, diu? Magnífica cosa. Figuris que ab elles hem pogut realisar això que feia molt anys era irrealisable: quedar bé ab Catalunya y fer un senyalat favor al quefe del Govern. Per això som mancomunistes a ultrausa, de cap a peus, a cremadent, fins al moll dels ossos, a boca de jarro, etc. — *Alfons Sala, diputat lliberal que per disciplina ha votat la mancomunitat, com abans, per disciplina, votà la lley de jurisdiccions.*

Pensèm lo mateix que en Sala. Per altre part, per compte propi, no podríem afegir res, perque no'n sabèm gran cosa d'això de les mancomunitats. — *Albert Dasca y marquès de Villanueva y Geltrú, en representació de tots els diputats y senadors canalejistas de Catalunya, avui acerrims mancomunistes.*

Ja'ns dispensarà. No podèm dir res. Diuen-je vam fer l'últim miting. Ara no es hora de parlar, sinó d'obrar. Ja'm permeterà, doncs, que'm retiri, perque'ls moments son apremiants y la cosa urgeix. ¡Visca la Revolució! — *Els jóvenes bárbaros.*

Altrament, no diré que sigui una gran cosa, pero si que pot anar molt bé. Si tingués temps li explicaria amb una paràbola. Es com un home que's troba davant de tres camins: un de dolent, un de no tant dolent y un de bó, y l'home tira pel camí no tan dolent. Doncs igual hem fet nosaltres, perque'l camí bò ens el barraven. Alguns volien que'ns paressim davant dels tres camins, esperant que'ns obrissin el bó. Pero jo més m'he estimat caminar y trencar després per alguna dressera, que prou n'hi ha, a fé de Déu, pera arribar més aviat al cim. — *Pere Corominas, llevadora màxima del projecte de Mancomunitats.*

Les Mancomunitats, amb en Maura y'l vot corporatiu, guapo. Pero ara aquest Corominas, que deiem que no servia pera res, ens ha ben xafat la guitarra. Pero això no ho digui, perque de totes maneres la consigna es fer creure que tots hem anat d'acort y que'ls nacionalistes ens han ajudat d'alló més. — *Francesc Cambó, advocat dels tranvies, futur ministre y llevadora mínima del projecte de Mancomunitats.*

Haurà de tornar, perque ara no li puc dir res. Ho consultaré amb en Marial; no fos cas que això pogués fer mal a les aigües de Dos-Rius. — *Un ex diputat exasperansa de Catalunya y avui entusiasta aiguader de Dos-Rius.*

Depen de lo que'n fem. Si la donèm an en Cambó, magnífic. Si se la queden els nacionalistes, no farèm res de bò. La destruiràn com fan amb tot lo que toquen. — *Emili Junoy, ex lerrouxista y ex esquerrà; avui cambonista convençut.*

No podèm dirli res, perque'l nostre quefe que ho sab tot, encare no ha parlat. Pero com que

diuen que'l projecte es autonomista de la «bien entendida», com nosaltres, ens pensèm que deu ser bò. — *En Farreras Monner, en Forcada, en Millán, en Toribio Avila y les demés estupefacients eminencies del nou partit reformista.*

Si s'hi pot guanyar alguna cosa, el defensarem a capa y espasa. — *Tots els regidors tranviaris, els que aspiren a serne y'ls del grupo «El coreano mai perd.»*

*

Aquestes son las opinions recullides amb la major fidelitat. El redactor encarregat de l'enquesta, devia ademés veure als joves conservadors, joves lliberals y requetés. Pero no ha pogut ferho. De les dues primeres classes de joves, no n'ha trobat cap exemplar en lloc. Als requetés no s'ha sentit amb prou pit pera anarlos a veure. Pel nostre conducte, demana perdó als llegidors per aquestes deficiencias.

Tanquèm l'informació donant mercés a tots els personatjes y personetes consultades, per les seves interesants declaracions que, o no hi entenèm res, o demà comentarà tot Barcelona.

Lo dels carlins

EL Duc de Solferino s'ha determinat, per fi, a desautorisar als carlins que a Granollers assassinaren als republicans.

El document que ab tal motiu ha publicat el Duc, es altament curiós: diu qu'el carlisme es una comunió política de pau, pau y sempre pau.

No sabèm qu'haurà dit ab això'l regidor Condominas, qui, en plé Consistori va afirmar qu'els carlins de Granollers havian obrat en defensa propia. Ademés que'ls carlinets no hi poden jugar gaire ab això de desautorisar als que maten y pertorben la vida social de Catalunya; perque repetintha gaires vegades se quedaràn sense ningú.

Qui sino'ls mateixos quefes qu'avuy els desautorisen els han aientat a la barbarie? Per ventura *El Correo Catalán* no ha bombejat a tots els tons la formació de requetés? ¿No ha estat el Duc de Solferino pare y padrí de més d'una bandera? A que ve, doncs, ara ferse enrera, en aquesta obra.

Serà com algú afirma que'l bisbe ho ha manat, puig a son torn li han manat an ell desde Madrid. Y aixís en Laguarda ha fet dir desde la trona en les iglesies de Granollers, que'ls capellans no han de perteneixer a cap partit polític.

Lo qual els carlins no volen perdonarli.

— Quan la setmana tràgica — diuen — no'n teníen prou ab la guardia civil y ens enviaren a buscar a nosaltres, y mireu ara com ho paguen.

— Com paguen sempre a tothom — els deia un que coneix als de sacristia.

≡ OBRES COMPLETES ≡

DE

JOAN MARAGALL

≡ GUSTAU GILI, Editor :: Carrer Universitat, 45, interior ≡

SOCIETAT CATALANA D'EDICIONS

Entrega als seus subscriptors, cada semestre, tres obres bellament editades, de 300 planes
Quota mínima semestral : **5 pessetes**

OBRES DEL PRIMER SEMESTRE DE 1912

Estudis de Literatura Catalana, per Manel de Montoliu, pròleg de Miquel S. Oliver.

Origen del coneixement, pel doctor R. Turró.

Historia contemporania dels moviments nacionalistes, per A. Rovira y Virgili, pròleg de Pere Corominas.

≡ **EL GALL** ≡

SETMANARI NACIONALISTA

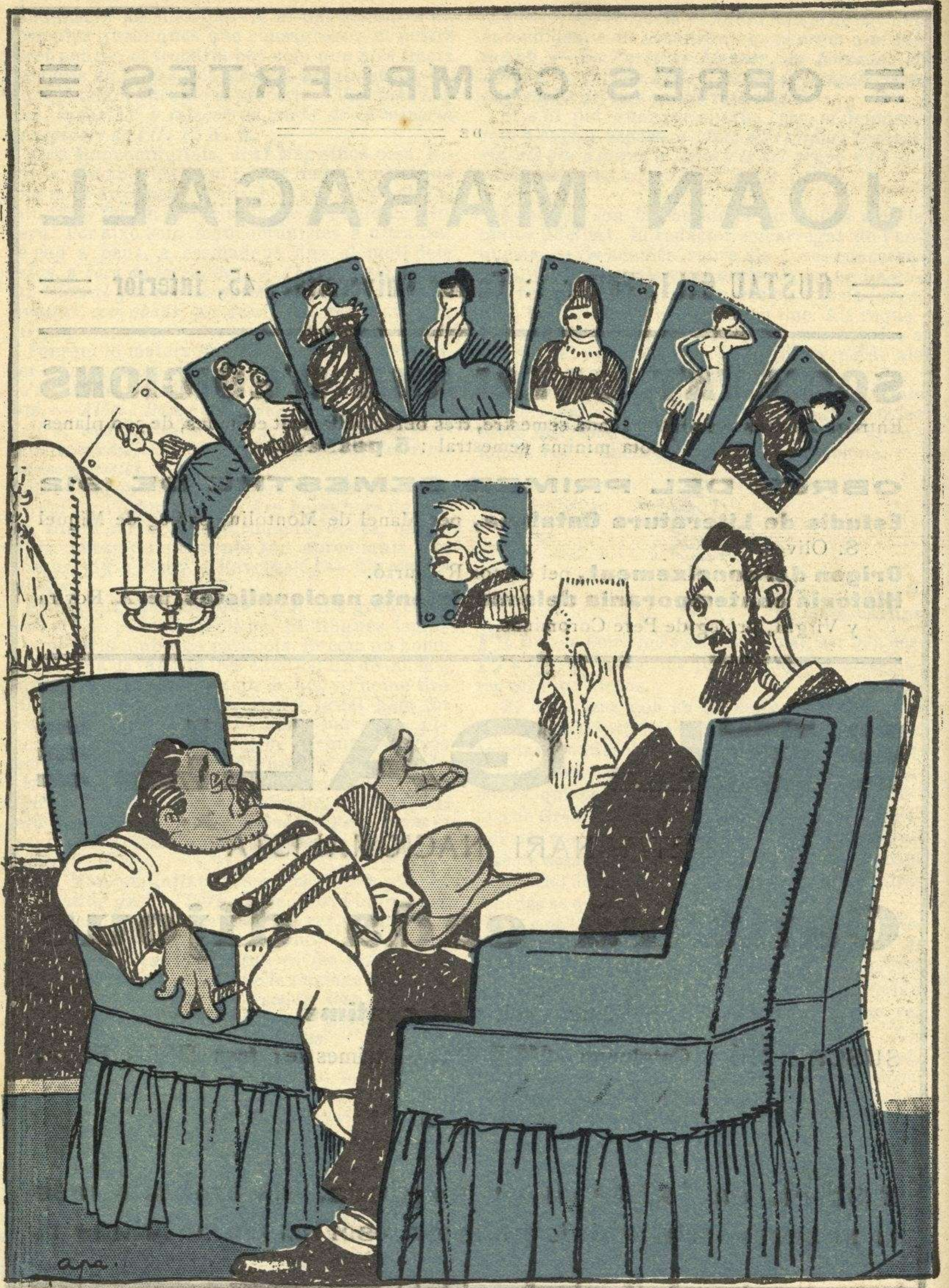
Cantarà cada dijous

Número solt : **10 cèntims**

SUSCRIPCIÓ : Catalunya, **1'50 Ptes.** trimestre; fora **2'50 Ptes.**

■ ■ ■

Editarà, en follets de propaganda, els treballs més
:: sobressortints dels primers escriptors catalans ::

EL COREANO MAI PERT

En Moles: Que'ns en hem de fer o no'ns en hem de fer de reformistes ?...

En Junoy: Ja veureu, s'ha de tenir tàctica. Feu com jo que'n soc mitj dins y mitj fora, y aixís puc fer la guitza a l'U. F. N. R.

En Corominas: Caram, te raó...